

Arrest

nr. 250 440 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Teheran en bent u Iraans staatsburger. U groeide op in een gezin waar religie belangrijk was, zeker tot aan de dood van uw vader, maar was zelf, hoewel u in god geloofde en u altijd op zoek bent gegaan naar een manier om dichterbij god te komen, niet overtuigd van de islam. De islam associeerde u immers met angst, afkeer, onderdrukking, duisternis en hypocrisie. Tijdens de zomer van 1363 (= 1984 volgens de Gregoriaanse kalender) huwde u met A. J. (...), een fanatieke moslim – nochtans deed hij alles wat een moslim juist niet mag doen – met een invloedrijke functie bij de Iraanse overheid, en samen kregen jullie één dochter At. (...). Gauw stelde u

vast dat u een slecht huwelijk had. A. (...) was een seksuele pervers, hij was agressief, hij sloeg u en uw dochter en meende dat u geen oprechte moslim was. Hij veroorzaakte ook spanningen met uw familie. Toen u vaststelde dat hij in het geheim nogmaals was gehuwd, wilde u van hem scheiden. Uw dochter was toen vier jaar oud. U werd echter overtuigd door uw familie om dit niet te doen, maar u slaagde er toen wel in te bekomen dat, indien u ooit zou scheiden, u het hoederecht over uw dochter zou krijgen. Tijdens de herfst van 1390 (= 2011) gingen jullie uiteindelijk effectief uit elkaar. Hoewel jullie officieel scheidden, slaagde uw ex er met zijn invloed in ervoor te zorgen dat u geen officiële scheidingsdocumenten in handen kreeg. Na uw scheiding verhuisde u van jullie woning in Teheran naar Shahriar. U werkte sindsdien als kapster en naaister. Een maand na de scheiding verkrachtte A. (...) u bij u thuis. Hij maakte hiervan foto's en video's waarmee hij u later chanteerde. Dit was voor u geen reden om Iran te verlaten maar het zorgde er wel voor dat uw afkeer t.o.v. de islam nog groter werd. Uw ex-man, met wie u de afgelopen jaren hoogstens enkele keren telefonisch contact had waarbij hij u op een dreigende toon duidelijk maakte dat hij u in de gaten hield, was immers een zeer gelovige moslim. Na uw scheiding slaagde hij er ook in om een aantal keer in uw huis te komen zonder uw toestemming. U meent dat hij uw shenasnameh toen, i.e. ongeveer een jaar na uw scheiding, heeft ontvreemd. Na de scheiding had u het erg moeilijk om de gebeurtenissen van de voorgaande jaren te verwerken en u werd depressief. Daarom kreeg u van uw vriendin Z. (...) in 1393 (= 2014/2015) een spiritueel levensboek cadeau genaamd 'Rahe Zendegi' ofwel 'Kruispunt des levens', geschreven door Dr. Shin. Het boek gaf u mentaal nieuwe kracht. Hoewel het geen christelijk geïnspireerd boek is, ervaart u dit boek toch als een eerste 'afslag' richting Christus en het christendom. In het boek staan immers Bijbelse citaten, onder meer van Johannes. Aangezet door de lectuur ervan begon u op het internet informatie te zoeken over het christendom. Zo maakte u via een film toevallig kennis met het concept van de Heilige Drievuldigheid. Sindsdien groeide uw interesse voor het christendom alleen maar verder en u nam het initiatief om een Bijbel te ontlenen in de bibliotheek van Shahriar. Even daarvoor, in het jaar 1393 of 1394 (= 2014/2015/2016) had u weer intensief contact opgenomen met uw vriendin M. (...), een oude schoolvriendin uit Iran die inmiddels in België woonde en die u enige tijd uit het oog was verloren. Jullie bespraken onder meer het boek van Dr. Shin. Toen wist u al via jullie gemeenschappelijke vriendin F. (...) en zonder er het met M. (...) over te hebben, dat M. (...) sinds 13 à 14 jaar een bekeerde christen is. Tijdens de zomer van 1395 (=2016) bezocht u M. (...) in België. U reisde met een geldig visum dat u regelde via een reisorganisatie. In België vond u nooit het goede moment om met M. (...) over de Bijbel of over uw groeiende interesse voor het christendom te praten. Uw zoektocht naar uw geloof ging ook bij terugkeer in Iran voort – zo stak u wel eens een kaars op en zei u wel eens een gebed –, maar desondanks sprak u ook telefonisch nooit met M. (...) over uw religieuze zoektocht. U wilde immers niet dat uw christelijke geloofsinteresse zou uitlekken, temeer daar u nog niet zeker was van een eventuele geloofswending. Het contact met uw ex-man was ondertussen nog steeds slecht en hij had nog altijd de gewoonte om u te controleren. Sporadisch zag u hem van ver wanneer hij uw dochter At. (...) kwam ophalen. Zo'n drie à vier maanden voor uw vertrek uit Iran, zo vermoedt u, doorzocht uw ex uw zoekgeschiedenis op uw computer – u stelde toen immers vast dat hij vaak binnenkwam zonder dat u het wist –, waardoor hij uw interesse voor het christendom ontdekte. U gaat ervan uit dat hij toen nog niet genoeg bewijzen tegen u had. Korte tijd voor uw vertrek verwittigde At. (...) u echter dat uw ex-man in uw huis was binnengevallen. Hij nam uw laptop, persoonlijke notities en de Bijbel mee. U ging zo snel mogelijk naar huis om wat spullen bij elkaar te rapen en u dook onder bij uw vriendin Ma. (...) in het noorden van Iran. U betaalde een smokkelaar 10000 euro om een vals visum voor u te regelen. Vervolgens vertrok u in de herfst van 1397 (=2018) in het bijzijn van een smokkelaar via Turkije naar België met uw eigen paspoort. Uw paspoort en uw gsm werden bij aankomst in België door uw smokkelaar afgenomen. Op 3 januari 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde bij terugkeer naar Iran te vrezen dat u door uw ex onder het mom van eerwraak ten gevolge van uw bekering zou gedood worden. U verbleef vanaf uw aankomst in België enkele weken bij uw vriendin M. (...) in Harelbeke. Dankzij haar ontdekte u de Iraanse kerk in Roeselare en ging u enkele keren met haar mee naar de kerk. Verder bracht u de wintermaanden tot de lente van 2019 door in het opvangcentrum van Sint-Truiden. Van daaruit was het voor u moeilijk om naar de kerk van Roeselare te gaan, maar toch ging u af en toe. Vanaf de lente 2019 tot maart 2020 woonde u weer bij M. (...) en sindsdien ging u terug naar de Iraanse kerk in Roeselare. Sinds maart 2020 verblijft u in het opvangcentrum van Moeskroen en was het door de coronacrisis moeilijk om naar de kerk in Roeselare te gaan. Sinds begin juli 2020 gaat u opnieuw naar de kerk, ditmaal een kerk in Turnhout. De diensten gaan er zonder problemen door. De afstand is groot maar u kan met een kennis genaamd O. G. (...) meerijden van Moeskroen naar Turnhout. U werd er op 26 juli 2020 gedoopt. Ter staving van uw identiteit en nationaliteit legde u een kopie neer van uw melikaart (nationale kaart) en de eerste pagina van de shenasnameh (geboorteboekje) van uw dochter At. (...). Verder legde u twee documenten (o.m. een arbeidsovereenkomst) neer ter staving van uw professionele activiteiten in België. Tot slot legde u een attest voor ter staving van uw kerkgang sinds november 2018 in de Iraanse

kerk te Roeselare d.d. 27 januari 2019, uw doopattest d.d. 26 juli 2020, een visitekaartje van de kerk in Turnhout en een foto van het boek 'het levenspad' van Sh. Skavel.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de vragenlijst 'bijzonder procedurele noden' op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u vroeg om een vrouwelijke tolk en protection officer. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd uw vraag voor een vrouwelijke tolk en protection officer gerespecteerd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam en bijgevolg over uw motivatie om christen te worden. Zo zei u tijdens uw eerste onderhoud dat u in 1393 (= 2014/2015) een soort spiritueel levensboek kreeg van uw vriendin Z. (...) met enkele verwijzingen naar de Bijbel. U besprak het boek met uw in België verblijvende vriendin M. (...). Toen u zei dat er in het boek gerefereerd werd naar Johannes, begon ze te lachen en stelde ze voor dat u op het internet naar de christelijke programma's van Joyce Meyer zou kijken. Op haar aanraden keek u dan ook naar christelijke programma's op het internet, die jullie telefonisch onder elkaar bespraken (CGVS I, p. 22-23). Bij uw tweede onderhoud bevestigde u dat u en M. (...) over het levensboek dat u gekregen had van Z. (...) hadden gesproken, maar zei u dat jullie niét over het christendom spraken: in Iran sprak u met niemand over het christendom, M. (...) begon u pas te vertellen over het christendom nadat u (een tweede keer) in België was aangekomen, de films die u op het internet bekeek, onder meer van Joyce Meyer, had u zelf opgezocht, zonder dat M. (...) u er naar verwezen had en u bracht in Iran niemand op de hoogte dat u zich met christelijke zaken bezighield. Zelfs toen u op reis was in België in 1395 – toen was u al bezig met uw christendom – sprak u uit angst niet met haar over uw interesse voor het christendom (CGVS II, p. 13-16; CGVS III, p. 15). Deze verklaringen zijn zo tegenstrijdig dat er aan de manier waarop u in Iran in contact gekomen met het christendom en bijgevolg aan uw beweerde interesse voor het christendom in Iran geen geloof meer kan worden gehecht. Dit blijkt tevens uit een bijkomende fundamentele tegenstrijdigheid. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat het twee vriendinnen, met name M. M. (...) en R. L. (...), waren die u vanuit België overtuigden om u te bekeren (CGVS-vragenlijst ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat u in Iran nooit met iemand over het christendom sprak (CGVS II, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bevestigde u dat u er in Iran nooit met iemand over sprak. U wist zelfs niet meer over welke twee vrienden u het toen had tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS III, p. 22). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet worden beschouwd als een afdoende uitleg voor deze ernstige tegenstrijdigheid, temeer daar het sowieso allerminst aannemelijk is dat u niet sprak over uw bekeringsproces met uw goede vriendin M. (...) die u in België kwam bezoeken tijdens de zomer van 1395 (=2016) en van wie u wist dat ze christen was (CGVS II, p. 16; CGVS III, p. 22). U gaf hieraan als uitleg dat u schrik had, dat u nog bezig was met het verkennen van het christendom en dat u nog geen definitieve stap tot bekering had gezet (CGVS II, p. 16). Nochtans was M. (...), zoals aangestipt, al jaren christen en had zij u redelijkerwijs kunnen bijstaan en helpen in het proces/zoektocht naar uw geloof. Uit het voorgaande kan geconcludeerd worden dat uw beweerde in Iran ontstane interesse voor het christendom totaal ongeloofwaardig is.

Bijgevolg kan er ook aan het feit dat uw ex-man in Iran op de hoogte zou gekomen zijn van uw interesse voor het christendom, geen geloof gehecht worden.

Dit blijkt tevens uit het feit dat u over de inval van uw ex-man bij u na zijn ontdekking dat u zich bekeerde, incoherente verklaringen aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat de enige die van uw appartement een sleutel had uw ex-man was (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-Generaal zei u echter dat uw ex-man de sleutel van uw dochter gebruikte om bij u binnen te komen (CGVS II, p. 6; CGVS III, p. 21). Daarnaast is het opvallend dat u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat uw dochter u 17 à 18 dagen voor uw vertrek van de inval van uw ex op de hoogte bracht (CGVS I, p. 20), terwijl u later vertelde dat uw ex een dag of twee voor uw vertrek uit Iran binnenviel en verschillende spullen in beslag nam (CGVS III, p. 19). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u evenwel gezegd dat het ongeveer twee weken was voor uw vertrek uit Iran (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5).

De ongeloofwaardigheid van de ontdekking van uw geloofsinteresse blijkt tevens uit het feit dat u niet eens wist, hoewel u veronderstelde van wel, of de autoriteiten al dan niet op de hoogte waren van uw

interesse/activiteiten voor het christendom. U was immers niet op de hoogte over het feit of de autoriteiten in Iran naar u op zoek waren. U veronderstelde weliswaar dat, indien de autoriteiten naar u gezocht zouden hebben, men u spontaan hiervan op de hoogte zou brengen, maar uit uw verklaringen blijkt tevens dat u zich hiernaar zelfs niet eens geïnformeerd heeft (CGVS III, p. 21-22), terwijl u nog contact heeft met uw in Iran verblijvende dochter (CGVS I, p. 10). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid worden verwacht dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn of haar vrees. Het loutere feit dat u hier niet eens naar geïnformeerd heeft, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw invloedrijke ex-man uw bekering zou hebben ontdekt.

Dat u de problemen met uw ex-omwille van uw uitgelekte bekering niet aangetoond heeft, blijkt tot slot uit het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u zich van illegale reismethodes moest bedienen uit angst voor uw ex-man na zijn zogenaamde ontdekking van uw bekering. Er kan immers ook in dit verband gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u reisde met een vals paspoort en dat uw echte paspoort nog in Iran lag (verklaring DVZ, vragen 24 en 31). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u met uw eigen paspoort reisde met daarin een vals visum – u moest aan een smokkelaar zo'n 10000 euro betalen – en dat u het paspoort moest afgeven in Brussel aan de smokkelaar die meereisde (CGVS I, p. 13-16; CGVS II, p. 8-9). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkende u uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS II, p. 9). Een loutere ontkenning kan ook hier niet als afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid beschouwd worden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde met een smokkelaar via omkoping geregelde reis. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Iraans paspoort doelbewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hierin mogelijks informatie staat die moeilijk met uw verklaringen in overeenstemming te brengen is.

Volledigheidshalve kan in verband met uw beweerde problemen met uw ex-nog opgemerkt worden dat u uw (huidige) burgerlijke staat van gescheiden vrouw niet heeft aangetoond. U verklaarde weliswaar dat u uw shenasnameh, waarin gegevens over uw burgerlijke staat opgenomen zijn, vergat in Iran en dat u niet wist waar deze lag (CGVS I, p. 18). U opperde zelfs dat uw ex-man deze in zijn bezit zou hebben omdat hij deze ongeveer een jaar na uw scheiding in 1390, i.e. vele jaren voor uw vertrek uit Iran, zou gestolen hebben (CGVS II, p. 6; CGVS III, p. 20). Dat u dit document een jaar na uw scheiding blijkbaar al kwijtgespeeld heeft en dat u sindsdien geen duplicaat geregeld zou hebben, naar eigen zeggen door alle trauma's die u leed (CGVS II, p. 7), kan niet overtuigen. U slaagde er sindsdien immers wel in om een paspoort en verschillende visa te regelen waarmee u verschillende internationale reizen, onder meer naar Europa en China, kon ondernemen (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 9). Dat u enerzijds uw paspoort en visa kon regelen, maar anders te getraumatiseerd zou geweest zijn om een nieuwe shenasnameh te regelen, houdt geen steek. Bijgevolg ontstaat ook hier het vermoeden dat u ook uw shenasnameh bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten, omdat hierin informatie, bijv. over uw burgerlijke staat, opgenomen staat die niet in overeenstemming te brengen is met uw beweringen op het Commissariaat-generaal.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof meer gehecht worden aan de problemen met uw ex, die uw bekering tot het christendom in Iran ontdekt zou hebben en waardoor u eerwraak vreest.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft – christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is –, wijzen verschillende bijkomende elementen voorts op een onoprechte bekering in België.

Zo blijkt deze onoprechtheid onder meer uit het feit dat u uw beweerde (regelmatige/intensieve) kerkgang niet aangetoond heeft. Ook in dit verband legde u immers tegenstrijdige verklaringen af. Hoewel u reeds in november 2018 in België aankwam, verklaarde u aanvankelijk pas in de lente van 2019 naar de kerk te zijn gegaan en dus in de periode van november 2018 tot de lente van 2019 niet naar de kerk te zijn gegaan (CGVS III, p. 7). Geconfronteerd met de inhoud van uw attest van de Iraanse kerk van Roeselare, d.d. 27 januari 2019, waaruit moet blijken dat u sinds november 2018 naar de kerk te Roeselare gaat, beweerde u plots dat u er van november 2018 t.e.m. de lente van 2019 toch twee keer toevallig met uw vriendin M. (...) naartoe was gegaan (CGVS III, p. 7). Uiteindelijk wijzigde u uw verklaringen wederom en zei u dat u tussen november 2018 en 10 december 2018 drie à vier keer naar de kerk was gegaan en dat u sindsdien niet elke week ging: het kwam sindsdien voor dat er wel eens twee weken tussen [twee opeenvolgende kerkbezoeken] zat (CGVS III, p. 8). Er kan bijgevolg

geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw kerkbezoek in België sinds uw aankomst hier en bijgevolg evenmin aan de inhoud van het door u neergelegde attest van de Iraanse kerk van Roeselare. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Voorts is het opvallend dat, hoewel u beweerde dat u sinds de lente van 2019 tot maart 2020 wekelijks naar de kerk in Roeselare ging, u niet eens de naam van deze kerk kende (CGVS III, p. 7) en dat u evenmin wist wat de voorwaarden waren om in Roeselare gedoopt te worden: zo wist u niet eens gedurende welke periode een nieuwe kerkganger er naar de kerk moest gaan alvorens gedoopt te kunnen worden (CGVS III, p. 18). Opmerkelijk is voorts dat u aanvankelijk beweerde dat, toen u in het opvangcentrum in Sint-Truiden verbleef, u daar niet naar een kerk kon gaan omdat u er niets van zou begrijpen en een Iraanse kerk uw voorkeur genoot (CGVS III, p. 7-8). Even later vertelde u evenwel plotsklaps dat u toch af en toe naar de kerk ging in Sint-Truiden om daar gewoon te zitten omdat het een kalmerend effect op u had (CGVS III, p. 9). Gelet hierop, kunnen uw verklaringen over uw beweerde regelmatige/intensieve kerkbezoek niet overtuigen.

Voorts vierde u sinds u in België bent nog nooit Pasen, het christelijke feest bij uitstek, en weet u dit aan de coronacrisis (CGVS III, p. 10). Nochtans bent u in november 2018 reeds in België aangekomen en had u redelijkerwijs Pasen reeds in 2019 kunnen vieren. Dat u als zelfverklaarde christen nog nooit Pasen, dat nochtans als het allerbelangrijkste christelijke feest beschouwd wordt, heeft gevierd, tast zowel de geloofwaardigheid van uw beweerde regelmatige kerkgang als de oprechtheid van uw beweerde christelijke geloofsovertuiging aan. Voor u persoonlijk was Pasen weliswaar niet het belangrijkste feest in de christelijke kalender, maar wel Pinksteren. Van een bekeerde christen die eindelijk vrij zijn favoriete christelijke feest kan vieren, komt het evenwel eveneens vreemd over dat u wel dacht dat er dit jaar met Pinksteren een online viering was, maar dat u niet deelgenomen heeft. U erkende onmiddellijk erna niet te weten of er dit jaar daadwerkelijk een online viering was. Zelfs al was u te ziek om deel te nemen, zoals u zich rechtvaardigde (CGVS III, p. 11), dan nog kan aangenomen worden dat, indien u daadwerkelijk geïnteresseerd was geweest om Pinksteren te vieren, u op zijn minst zou geweten hebben of er al dan niet een online viering was. Dat u niet wist hoe Pinksteren dit jaar werd gevierd, tast verder de geloofwaardigheid van uw beweerde kerkgang en de oprechtheid van uw beweerde christelijke overtuiging aan.

Dat u niet aangetoond heeft een oprechte christen te zijn, blijkt ook uit uw antwoord op de vraag hoe u een niet-christen zou overtuigen om christen te worden. Op deze vraag begon u als antwoord immers te praten over het boeddhisme en het hindoeïsme (CGVS III, p. 14). Hierop gewezen, stelde u dat u nog niet wist hoe u moet prediken of hoe u een [christelijke] boodschap moest overbrengen (CGVS III, p. 12 en 14). Van iemand die al jarenlang bezig is met het christendom, die naar eigen zeggen al bijna twee jaar naar de kerk gaat en die de Bijbel leest, kan evenwel verwacht worden dat hij of zij toch op zijn minst enigszins zou weten hoe hij of zij een christelijke boodschap aan niet-christenen zou kunnen overbrengen.

Ook het feit dat u nog niets tegengekomen zou zijn dat u minder aanspreekt in het christendom, zoals u aangaf (CGVS, p. 18), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden.

U bent weliswaar gedoopt en legde hiervan een doopcertificaat neer. Dat u formeel gedoopt bent, hetgeen op zich niet meteen in twijfel wordt getrokken, wijst echter op zich niet op een verinnerlijkte en oprechte bekering. In dit verband kan gewezen worden op de snelheid waarmee u in Turnhout gedoopt kon worden, met name nauwelijks enkele weken na uw eerste kerkbezoek aldaar, die erg bevreemdend overkomt. Hoewel u tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 29 juni 2020 nog enkel naar de kerk in Roeselare ging – u was nog niet gedoopt omdat men enige tijd naar de kerk aldaar moest gaan – (CGVS II, p. 18; CGVS III, p. 17), blijkt uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw derde onderhoud d.d. 12 augustus 2020 dat u pas sinds juli 2020 naar de kerk in Turnhout gaat én dat u er op het einde van dezelfde maand al werd gedoopt (CGVS III, p. 17-18). Deze manier van werken plaatst de nodige kanttekeningen bij de waarde van dit doopsel.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u helemaal niet aangetoond een oprechte en verinnerlijkte christelijke overtuiging te hebben. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving. Volledigheidshalve kan, betreffende het feit dat u in België een aantal keer een kerk zou hebben gefrequenteerd, dat u gedoopt bent en dat u veronderstelde dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, omdat ze Iraniërs in het buitenland in het oog houden (CGVS III, p. 21), nog gewezen worden op het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel

hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Betreffende uw moeilijk huwelijksleven, betreffende uw bewering dat u een maand na uw scheiding door uw ex werd verkracht en dat u na de scheiding vreesde voor eerwraak door uw ex-man – die vrees heeft u nog meer sinds het uitlekken van uw geloofsovertuiging – (CGVS III, p. 20; CGVS III, p. 19), kan nog opgemerkt worden dat u niet heeft aangetoond dat u anno 2020 nog steeds een vrees voor uw ex zou moeten koesteren. Zoals hierboven reeds is gebleken, heeft u noch uw werkelijke huidige burgerlijke staat (bijv. echtgescheidene, weduwe, hertrouwde, vrijgezel, etc.), noch uw beweerde recente problemen met uw ex aangetoond, waardoor de geloofwaardigheid van uw bewering door het uitlekken van uw geloofsovertuiging nog meer voor eerwraak te vrezen volledig ondermijnd wordt. Bovendien is het opmerkelijk dat, daar waar u initieel beweerde dat uw ex de eerste zes à zeven maanden na uw scheiding verdwenen was en u niets van hem hoorde (CGVS II, p. 6), u even later plots beweerde dat u een maand na uw scheiding door hem werd verkracht (CGVS II, p. 7). Voorts erkende u dat de beweerde verkrachting geen directe aanleiding was om Iran te verlaten, hetgeen ook blijkt uit uw verschillende reizen van en naar Iran sinds uw scheiding - u verzocht voor uw verzoek om internationale bescherming in België nergens om internationale bescherming - die niet in overeenstemming te brengen zijn met uw beweerde vrees voor uw ex. Dat u toen telkens naar Iran terugkeerde omdat u wist dat uw ex op missie in het buitenland was, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, aangezien het evident is dat aan buitenlandse missies een einde komt (CGVS II, p. 9; CGVS III, p. 20; p. 22). Gelet hierop heeft u uw beweerde actuele vrees voor uw ex, voor zover hij nog in leven zou zijn, niet aannemelijk gemaakt. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals deze uit de kopie van uw melikaart blijken, wordt niet getwijfeld. De door u neergelegde eerste bladzijde van de shenasnameh van uw dochter heeft geen bewijswaarde, aangezien dit enkel een kopie is, die makkelijk gemanipuleerd kan worden. Zelfs al zou deze bewijswaarde hebben, dan nog doe dit identiteitsdocument geen afbreuk aan de vaststelling dat u uw beweerde vrees ten aanzien van uw ex niet aannemelijk heeft gemaakt. Aan het bestaan van het boek 'het levenspad' en aan uw professionele activiteiten in België wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, "aangaande het statuut van vluchteling", beroept verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel, "aangaande het statuut van subsidiaire bescherming", haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Inzake de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan door verwerende partij besloten wordt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran en derhalve evenmin aan de problemen met haar ex-man die haar bekering tot het christendom in Iran ontdekt zou hebben en waardoor zij eerwraak vreest, merkt verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende op. Vooreerst stelt verzoekende partij dat zij uit angst haar interesse in het christendom niet met haar vriendin M. besprak noch met iemand in Iran. Verder bevestigt zij dat haar ex-man nog geregeld in haar appartement kwam als zij er niet was, doch wanneer hij juist haar appartement doorzocht, weet zij niet. Zij "*schat dat hij ongeveer drie à vier maanden voor haar vertrek naar België haar zoekgeschiedenis op haar computer had doorzocht, waardoor hij haar interesse in het christendom ontdekte*" en dat hij "*(k)ort voor haar vertrek naar België (...) nogmaals (was) binnengedrongen (...) en (...) haar laptop, persoonlijke nota's en bijbel (meenam)*". Evenmin weet zij of de autoriteiten in Iran op de hoogte zijn van haar interesse in het christendom en haar bekering en ook haar dochter weet dit niet. Daarnaast herhaalt verzoekende partij nog haar verklaring dat zij met haar eigen paspoort vertrok en dat zij dit aan de smokkelaar moest afgeven eens zij in Brussel aankwamen. Haar *shenasnameh* werd volgens haar door haar ex-man meegenomen na de scheiding en zij heeft hiervan niet onmiddellijk een duplicaat aangevraagd omdat zij depressief was na de scheiding.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. In het bijzonder weerlegt of verklaart zij op geen enkele manier *in concreto* (i) haar flagrant tegenstrijdige verklaringen over hoe zij in Iran met het christendom in contact kwam en bijgevolg over haar motivatie om christen te worden; (ii) haar incoherente verklaringen over de inval van haar ex-man bij haar na zijn ontdekking dat zij zich bekeerde; (iii) de vaststelling dat uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij niet eens wist of de autoriteiten al dan niet op de hoogte waren van haar interesse/activiteiten voor het christendom en zij niet eens bij haar nog in Iran verblijvende dochter geïnformeerd had of de Iraanse autoriteiten naar haar op zoek waren; (iv) haar tegenstrijdige verklaringen over de vraag of zij met een vals paspoort dan wel met haar echte paspoort gereisd had; en (v) de vaststelling dat zij haar (huidige) burgerlijke staat van gescheiden vrouw niet heeft aangetoond en dat zij in dit verband ongeloofwaardige verklaringen aflegt inzake haar *shenasnameh*, waarbij opgemerkt wordt dat haar uitleg dat zij geen duplicaat had geregeld door alle trauma's die zij leed niet kan overtuigen gelet op de vaststelling dat zij er sindsdien wel in slaagde om een paspoort en verschillende visa te regelen waarmee zij verschillende internationale reizen, onder meer naar Europa en China, kon ondernemen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde vaststellingen *in concreto* te weerleggen, waar het evenwel juist aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad onderstreept hierbij nog dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen allerminst volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijkheden blijven dan ook onverminderd overeind en doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het christendom in Iran en haar problemen met haar ex-man omwille hiervan.

2.2.4.1. Daar waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat er sprake is van een onoprechte bekering in België, onderstreept verzoekende partij ten eerste dat zij werd gedoopt en wijst zij er tevens op dat zij “veelvuldig de kerk van Roeselare (frequenteerde) en ook in Sint-Truiden (...) af en toe naar de Kerk (ging)”. Zij meent verder dat het feit dat zij nog geen Pasen heeft gevierd geen afbreuk doet aan het feit dat zij een goede gelovige is en diep christelijk is in haar wezen. Wat betreft nog haar antwoord op de vraag hoe zij een niet-christen zou overtuigen om christen te worden, geeft verzoekende partij aan dat zij overweldigd was door deze vraag en dat zij vindt dat iedereen vrij moet kunnen beslissen welk geloof men aanhangt. Zij heeft dan ook nooit eerder nagedacht over hoe zij anderen zou overtuigen om christen te worden. Ten slotte is verzoekende partij het niet eens met de stelling van verwerende partij dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht hebben voor terugkerende verzoekers om internationale bescherming.

2.2.4.2. De Raad stelt ook hier vast dat verzoekende partij geen ernstige poging onderneemt om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in dit verband *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren. Wederom blijft zij steken in loutere vergoelijkingsen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal. Waar verzoekende partij duidt op het feit dat zij gedoopt werd, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat dit op zich niet wijst op een verinnerlijkte en oprechte bekering. Dit geldt des te meer gezien – zoals ook reeds in de bestreden beslissing wordt aangehaald – de opmerkelijke snelheid waarmee verzoekende partij in Turnhout gedoopt kon worden, waardoor immers de nodige kanttekeningen geplaatst moeten worden bij de waarde van dit doopsel. Betreffende de bemerking van verzoekende partij dat zij veelvuldig de kerk van Roeselare bezocht en ook in Sint-Truiden af en toe naar de kerk ging, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geheel voorbijgaat aan de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde (regelmatige/intensieve) kerkgang in België. Meer bepaald wordt vastgesteld dat zij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde, dat haar initiële verklaringen dienaangaande bovendien niet strookten met de inhoud van het door haar bijgebrachte attest van de Iraanse kerk van Roeselare, dat zij niet eens de naam van de kerk in Roeselare kende en dat zij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet frequenteren van de kerk in Sint-Truiden tijdens haar verblijf in het opvangcentrum aldaar. Verzoekende partij laat geheel na voornoemde vaststellingen *in concreto* in een ander daglicht te stellen. Voorts is de Raad nog van oordeel dat van iemand die al jarenlang bezig is met het christendom, die naar eigen zeggen al bijna twee jaar naar de kerk gaat en die de Bijbel leest, verwacht kan worden dat hij of zij toch op zijn minst enigszins zou weten hoe hij of zij een christelijke boodschap aan niet-christenen zou kunnen overbrengen. In het licht van haar interesse in het christendom en haar beweerde eigen bekering is het geenszins plausibel dat zij hierover nog nooit zou hebben nagedacht. Ten slotte bemerkt de Raad nog dat waar verzoekende partij stelt dat zij het niet eens is met de stelling van verwerende partij dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht hebben voor terugkerende verzoekers om internationale bescherming, door verzoekende partij geen objectieve informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt, met name pagina 15 van het “Nederlands ambtsbericht Iran” d.d. maart 2019 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1), niet (langer) correct is. De Raad onderstreept nog dat, aangezien aan haar bekering in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht en ook haar geloofsactiviteiten in België een onoprecht karakter vertonen, niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar Iran aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

2.2.5.1. Wat betreft nog de motivering dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij *anno* 2020 nog steeds een vrees voor haar ex zou moeten koesteren, benadrukt verzoekende partij nog steeds haar ex-man te vrezen en herhaalt zij dat zij door hem werd verkracht en dat zij hem sinds het uitlekken van haar geloofsovertuiging niet meer heeft gezien. Tevens vreest zij dat hij de Iraanse autoriteiten ingelicht heeft over haar bekering.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met de loutere herhaling van haar vrees voor haar ex-man op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat de geloofwaardigheid van haar bewering door het uitlekken van haar geloofsovertuiging nog meer voor eerwraak te vrezen volledig ondermijnd wordt aangezien reeds werd vastgesteld dat zij noch haar werkelijke huidige burgerlijke staat, noch haar beweerde recente problemen met haar ex-man heeft aangetoond. Evenmin weerlegt of verklaart zij *in concreto* de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar initiële verklaring dat haar ex-man de eerste zes à zeven maanden na haar scheiding verdwenen was en zij niets van hem hoorde en anderzijds haar latere verklaring dat zij een maand na haar scheiding door hem werd verkracht. Ook de pertinente vaststelling van verwerende partij dat

verzoekende partij zelf erkende dat de beweerde verkrachting geen directe aanleiding was om Iran te verlaten, hetgeen ook blijkt uit haar verschillende reizen van en naar Iran sinds haar scheiding die niet in overeenstemming te brengen zijn met haar beweerde vrees voor haar ex, wordt door verzoekende partij op geen enkele wijze met concrete argumenten in een ander daglicht gesteld. De verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind en leiden wel degelijk tot het besluit dat verzoekende partij haar beweerde actuele vrees voor haar ex-man niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT